

15 juli -15 augustus 2010

Getuigenis Ria de Hoop

Zo'n anderhalf jaar geleden werd me gevraagd of ik met de reis van 2009 mee ging, op zendingsreis naar Zuid Afrika.

Mijn eerste reactie was: "Heer, ik naar Afrika, wat wilt u van me?" Ik sprak met de Heer af als het nog een keer gevraagd werd door dezelfde persoon dat ik dan ja zou zeggen, want dat was dan voor mij de bevestiging dat God wilde dat ik meeding.

Waarom zou ik naar Afrika moeten gaan? Voor de mensen daar? Voor mezelf? Voor het team? Ik wist het niet, maar de vraag kwam niet meer.

Tot een jaar later, precies de woorden die ik afgesproken had met God werden opnieuw aan mij gevraagd, en ik zei direct "ja ik ga mee". Hoe ik aan het geld en aan vrije dagen moest komen wist ik op dat moment nog niet. Het geld voor de ticket kwam een half uur later binnen, en ik had nog niet eens met iemand gesproken over mijn gaan. God bevestigde het op zo'n mooie manier dat dit ter plekke zekerheid was. Wat was ik verbaast en blij met deze manier van spreken van God.

Bij de voorbereiding kwam het al naar boven dat mijn Engels niet toereikend was. Een vriendin heeft nog het een en ander bijgespijkerd. Voor de rest was het afwachten wat de Geest me zou geven op het juiste moment. Het één en ander inkopen voor het kamperen was een leuke bezigheid.

Het riep veel oude herinneringen op aan heerlijke trektochten met het gezin.

Een voordeel was dat ik al tropen ervaring had en er naar uit keek daar weer te zijn.

Maar Heer wat is toch de bedoeling van deze onderneming?

We hadden een gemêleerd team wat leeftijd betreft. Een jongen van 15 jaar met veel Afrika ervaring, een echtpaar dat de algehele leiding had en dit al jaren doet, een jongen van in de twintig die voor de tweede keer ging (opnieuw met enthousiasme), een docent Godsdienst uit België en ik die de oudste van stel was. In de praktijk bleek het een goed werkende groep te zijn en had ieder ergens weer een klik met de ander. Daarnaast vulden we elkaar ook prima aan in het werk wat we deden. Heer wat hebt U het wonderlijk bij elkaar gebracht.

We hadden een vol programma gelijk op de eerste dag na aankomst in Pretoria.

In een mijnwerkersdorp wachtten 72 kinderen (van 4 tot 14 jr.) op vermaak, aangeboden door de mensen van de kerk die naast het veld staat. Onvoorstelbaar, iedereen deed mee wat je ook met ze ondernam. Zingen, bal, kringspel, en aan de hand van de kleuren op de bal werd het evangelie uitgelegd. Het was geweldig om te zien hoe deze kinderen op een spelende manier de liefde en aandacht kregen van de kerk in de wijk, en dat we daar ons aandeel in mochten hebben. Veel kinderen kenden ons nog van vorig jaar. Het vele zingen en dansen in de dienst gaf veel vrolijkheid. Het was een hartelijk welkom.

We hebben studie gegeven voor de vrouwen en de mannen allebei in een aparte groep wat een hele goede tijd was voor iedereen. Mijn eerste studie in het Engels. Wat een wonder.

In Zimbabwe merkte ik waarom ik mee mocht, daar gingen een heleboel laatjes open die ik tien jaar geleden had gesloten. Veel goede en minder goede herinneringen kwamen naar boven.

Herinneringen waar ik echt al mijn energie voor nodig had om ze nu opnieuw te beleven. Vertellend

en biddend ben ik hier weer door heen gegaan. Het heeft me goed gedaan om op deze manier met dit team de tropen weer te beleven.

Bij Pastor Nkomo en zijn vrouw voelde het alsof ik thuis was. Zijn huis stond voor ons open, we werden opgenomen in hun huis gezin dat uit verschillende mensen bestond.

Wat heb ik genoten van het platteland met de zeer eenvoudige hutten, waterpompen, houtvuur, kippen, ezels, stof en de groepen kinderen van de scholen waar we zomaar het evangelie mochten brengen. Iedereen luisterde vol interesse (terwijl ze bijna twee uur in de brandende zon stonden!) en ze gaven hun hart aan Jezus. Onvoorstelbaar, wat een honger. Er was duidelijk al geploegd zodat we konden zaaien en oogsten tegelijkertijd.

Het team van Global Service Hands & Scription Union nemen de vervolg begeleiding voor hun rekening. Wat een goede samenwerking is dat. Hier van kunnen wij nog iets leren, wat een passie en vuur voor de verlorenen.

Het uitdelen van spullen en Bijbels was een plezier op zich. Wat waren deze mensen blij met een volledige nieuwe bijbel. Eén van de vrouwen begon spontaan te zingen.

Alles was een hele belevenis en een wandeling met God, de gesprekken bij blank en zwart, rijk en arm, jong en oud, de natuur, de watervallen, de olifanten, giraffen, zebra's enz.

En natuurlijk de gesprekken samen onderweg. Het was geweldig.

Dank u Vader.